

7 ג'ייסות צדים על ישראל מבחוח - והג'ייס השמיני הוא

האויב בבית

השבוע נודע מספר מזעזע: מתוך למעלה מ-1500 חברים של "התאחדות בעלי התעשייה" תרמו עד כה לקרן המגן 345 חברים. היה זה רק קו אחד בתמונה האפלה של מערך בעלי-היכרות במדינה לקראת שעת-החירום כמה מפרטי התמונה נמסרו בפרקי הרשימה השחורה שפורסמה בשבועות האחרונים על-ידי "העולם הזה" ושיוספו להתפרסם על אף התנגדותם, שידוליהם ואיומיהם של פרנסי-ציבור שונים.

אולם ברור שהרשימה השחורה אינה מקרית, אינה תופעה חודפת. היא מושקפת את המשטר החברתי, הכלכלי והמוסרי שהשתלט בשנים האחרונות במדינה.

בעצם ימים אלה, כאשר העם משכיל את מוטב בניו על הגבולות, וכך נאריך דורך לקראת הצוו היכול לקרוא לו בכך רגע, כאשר קופות-

החשכונות של הילדים הורקו למען קרן המגן ושוכני מעברות ויתרו על שיכון למען מטרה קדושה זו, המשיך פרטן זה כגוף המדינה לפורר את תאי הקיום הלאומי. בשלושה מוחלטת ובפיקחות מסחרית המשיך קומץ ספסרים זה להוציא את שקי-השדה שלו מבניין המדינה המזדעזע. לא כגנבים בלילה, אלא כגנבים לאור היום.

השבוע, בשבוע השמיני לקיום קרן המגן, נשארה סיפמת אנשים אלה: העסקים השחורים כרגיל. בחוברת המופיעה השבוע מטעם שורת המתנדבים ארגון שאין לחשוך בו בשום תזות מפיגתית, פורסמו פרטים נוספים רבים - אשר גם הם אינם אלא טיפה בים כמה מהשמות בחוברת זו, ששימשה יסוד לרשימות שדהן. אינם חדשים לקוראי "העולם הזה". הם היו אורחי-כבוד בפרקים הקודמים של הרשימה השחורה של משתמטי קרן המגן.

עולה להכניס לכיסו של משהו 6500 ל"י. ויש גם פיקוח רפאי. אך לא כל מה שאינו ראוי למאכל אדם אינו ראוי למאכל גם לתושבי ישראל. כך, למשל, הביא היבואן סגור טרייבטש בשר מקולקל, שקנה אותו כמעט בחינם בשוקי העולם, ארו אותו בקופסאות, שאר תן קישט בתחיות מעוררות תיאבון. תושבי ישראל אכלו את הבשר ולא נודע כי בא אל קרבם.

ומר טרייבטש? הוא נעצר לימים מספר, אך מיד שוחרר. עד המשפט, יש זמן.

זו היתה תרומתו לכריאות העם וחסיונותו.

המגיע ארצה. והמדובר הוא לא כבשר המגיע בצינורות חברות-הסקרפ, החילות-המזון ושאר דרכי הברחה רשמיות למחצה, אלא הבשר המובא במסגרת היבוא הרשמי והמיועד לחלוקה לציבור סטיב להסתפק בדג פילה.

לצורך זה יש לעקוב אחרי דרך כל בשר, מהרגע שבא לגמל. קודם כל, נהוג לקבוע כי אחוזים מסויימים מכמות הבשר יורדים על חשבון "פחת" ו"סולת", שאינם ראויים למאכל אדם. והרי כולנו בשר ודם וצפויים לטעות. במקר רה זה: סעות של אחוז אחד במטען של 300 טון בשר

בנדר טרייבטש: בשר ודם

נתח שמן" כבר הפך לביטוי מקובל, ואיש כמעט אינו זוכר כי במקורו היתה הכוונה לנתח שמן, פשוטו כמשמעו, של בשר ראוי למאכל.

מאז ימי הקיצוב של דב יוסף הפך הבשר לנקודה עדינה בפסיכולוגיה של הצרכן הישראלי. משרד הקיצוב ניסה תמיד לשכנע את הציבור כי אפשר להיות גם בלי בשר. אך מעניין לראות מה בכל זאת נעשה במעט הבשר

מאיר עזרא: שדיח לאומי

יבואן אמנם איננו האישי השולח את מזלגו אל חוך סירי הבשר ומעלה ממנו נתחים שמנים. פועלי-גמל סבלים, משגיחים, פושטי-עור, מפרק-עצמות, מנקי-מעיים, רופאים וטרינריים, מנקרים וסתם פועלי-גמל - כל אלה עוטים על הבשר כעורבים על הנבלה.

קוא-פרטיב מובילי הבשר, למשל, מחלק בין חבריו חמשה קילוגרמים של בשר לאיש מדי שבוע, חנים אין כסף. השארית, המורכבת מנתחים שמנים פחות, היא אותה מנת גידים ושומן מעוררת-בחילה שאותה מקבלת עקרת הבית הישראלית בחלוקה הרשמית - כאשר היא ניתנת.

על מצב זה התלונן אפילו דבר. "המחירים בשווקים הבינלאומיים ירדו בשנתיים האחרונות ב-20% בקירוב", כתב הכלכלן הרשמי נתן בן-נתן. "ובאותו זמן נשארו המחירים בארץ יציבים או אף עלו במידה ניכרת. ההפרשים זרמו לכיסי הליבואנים".

דוגמה מובהקת לטענתו של הכלכלן הרשמי היא קבוי צת יבואני הבקר המרוכז סביב מאיר עזרא. לפני קרוב לשנה נתפסה הבורה זאת בהברחה של 20 טון בשר והיא מחכה (בשלושה) עד היום למשפטה. לפי חישוביו של נתן בן-נתן צריכה הברחה כזאת להביא למבצעה ריוח של 150 אף ל"י בערך, בלתי-חוקי בהחלט.

ומאחר שהריוח הוא בלתי-חוקי, לא כלל אותו מאיר עזרא בדו"ח שהגיש למס'הכנסה, שהוא בכל זאת מיסמך רשמי. לכן הכנסתו לפי ספר הנישומים הסתכמה ב-162 ל"י פרוטה לחודש.

אפשר היה לצפות שאדם שרימה את המדינה פעמיים, פעם אחת בהברחה ופעם שנייה בהשתמטות מתשלום מס, יבוא על עונשו. ואמנם, כך היה: המפקח על המזונות, אבינועם הלוי, הודרו למנות את מר עזרא, מיד לאחר שהלה שחרר בערבות עד לביורר המשפט, כשליח של מדינת ישראל לעילם הדול. בתור מומחה לבשר (ולעוד כמה ענייני) נשלח עזרא מטעם המדינה ועל חשבונה במשכורת של כמה מאות ל"י לחודש, נוסף על יותר מעשרה דלר ליום הוצאות.

***

שמואל לחוביץ: הכוען יראו וייראו

תאנות בשרים לוהטת לא פחות מגלה טיפוס אחר הנקרא בשם שמואל לחוביץ. כמעט לא כדאי להזכיר כי לחוביץ הוא בעל בית גדול ברחוב דיונוגוף, תל-אביב, כמה מיגרשים, חלק הארי של מסעדה תל-אביבית גדולה בשם מעדן ושל מסעדה נוספת, חלק הארי בבית קירור ובשני בתי-חרושת לנקיט - כי עיקר פעולתו המ- בורכת של לחוביץ הוא ייבוא בקר מתורכיה, מיוגוסל- ביה ומצרפת, קניית בשר מקומי וגידול חזירים.

את הבקר הזה הוא מייבא באמצעות החברה שלו לייבוא בקר ושוחט אותו באטליוו.

כסוחר זריז וממולת, זכה לחוביץ לא פעם במיכרו"י ענק מטעם משרד המסחר-והתעשייה לייבוא בשר, בממדים אסטרונומיים, המכניסים רווחים - גם במקרה שהם הוגנים בהחלט - של עשרות אלפי ל"י. וראה זה פלא, רווחים

זה היה מספיק להגנת הישוב במאורעות הדמים תרפ"פ-תרפ"א (1920-1921).

זה היה מספיק להגנת הישוב במאורעות הדמים בשנת תרפ"ט (1929).

זה היה מספיק להגנת הישוב במאורעות הדמים תרצ"ו-תרצ"ט (1936-1939).

"בקבוק מולוטוב" היה מספיק להגנת דגניה במלחמת הקוממיות בשנת תש"ח (1948).

עכשו אין זה מספיק!
 מול טנקים משוכללים, מטוסי סילון, צוללות -
הבו לנו נשק ועיול!

המקום הוקצה על-ידי הנהלת "העולם הזה"